

257.
Ed

FRANS MICHAËL FRANZÉN.

Selma-Laulut ja Wiisut.

HELSINGISSÄ, 1872.

G. W. Edlund'in kustannuksella.

IV 61

Kapitel

FRANS MICHAËL FRANZÉN.

Selma-Laulut ja Wiisut.

Suomennoksia.

Helsingissä,

J. C. Frenckell'in ja Pojan tykönä, 1872.

G. W. Edlund'in kustannuksella.

Selma-Laulut.

Runotar.

Haavan alla lähteen luona —
Ah, sen muistan ainiaan —
Ladloin, mitä mieleen tuonna
Tunne lie, mut suotta vaan.

Kultaliepeens' oli maasta
Päivä pilviin vetänyt.
Puitten läpi katsoi haasta
Kalpein kasvoin kuu jonyt.

Laulaa kyllin saatuaansa,
Laski lintu kevähän
Alas saamaan kullaltansa
Suudelman tai enemmän.

Tuosta tyhjäksi sydämeni
Tunsin, rauhani se vei:
Kuulijaa ei soitolleni,
Palkan-antajaa mull' ei!

Huokaus näin multa ääntyi.
Kannel multa luikahtui;

Silmä taivahalta kääntyi,
Itseheni sulkeui.

Hulluus päässänikö liikkuu?
Huusin, katsoin ylhäällen:
Haavan latvassahan kiikkuu
Seppelöitty kantelen!

Taivas! minkä suloneidon
Lehdissä sain nähdä sen:
Koskaan hymyn, silmänheiton
Vertaist' tuon ma nähnyt en.

Selman' olit, siitä illoin
Runottaren' armas mun;
Kaukaa kaunisna, kuin silloin,
Tänne käyvän taas nään sun.

Istu, kuule soittoani;
Mua älä katso noin;
Virheellistä kanneltani
Muuten tuskin soittaa voin.

Josko lauluissani soisi
Kainoutes' sulous,
Kuningasten armo oisi
Halpa, maankin rikkaus.

Ihmisen kasvot.

The humane face divine.
MILTON.

Setristön jo päältä haamun
Öisen poiti luomis-aamun
Koitto kundennen.
Lehtoon lensi kultasiipi
Perho, kukkasissa hiipi,
Niitä suudellen.

Päärly paistoi aaltoin alla;
Joutsen kulki ulapalla
Purjein valkoisin;
Viinamarja hehkueli;
Kyyhky kaino leikitteli
Laaksoss' Edenin.

Kauneuspa korkein puuttui
Luonnoss' — siltä vielä puuttui
Kruunu luotujen;
Sikskun valkenteen tuopi
Kasvonsa ja maasta luopi
Silmäns' ihminen.

Lumi tuntureilla tuli
 Tummaks; aamuruskon tuli
 Rupes' sammumaan;
 Kasvoin kirkkautta nähden,
 Miel' ei tehnyt päivän tähden
 Jaada yli maan.

Elävät kaikk' kumarsivat
 Kasvoillen, jotk' korkenivat
 Maasta silmineen,
 Jotka lempi, sulo täytti,
 Joissa iki-toivon näytti
 Loiste kyöneleen.

Enkeleinkin parvi unutta
 Ihmetteli ihanuutta,
 Katsoi Luojarah.
 Luoja merkkins' siihen teki,
 Hymyellen sillä näki
 Muotons' olevan.

Tyhmä raukka! älä hunda:
 Kaikk' on tomua, ei muuta
 Luonnoss' aietta.
 Lähteen luo käy, kun sen vesi
 Näyttää muodon kasvojesi,
 Mahdat vaieta.

Katso otsaa viisaan, jalon,
 Josta elämänsä valon
 Vuosisata saa.
 Katso silmän salamoita
 Urhon, joilla maailmoita
 Hän voi johdattaa.

Mutta sulo, hellyys kusta? —
 Selman' aamuhuntu nosta:
 Katso katsettaan
 Kainoa, ja poskein kukkaa
 Katso sen ja mustaa tukkaa
 Tuuleess' irrallaan.

Eli seuraa ystävääni
 Mökkiin, kun hänt' tuskan ääni
 Kutsuu kurjain luo.
 Katso, kun hän pienosille
 Nyykkii, silmin sairahille
 Lohdutusta tuo.

Kuva taivaan asujitten,
 Maassa haamu enkelitten,
 Muoto ihmisen!
 Tomua vaan sievistätkö?
 Iäisyydessä viel' etkö
 Itke hymyten?

Ah jaa! enkeleitä vielä
 Selma innostaa, kun siellä
 Näyttää kasvojaan.
 Selma! seurass' autuaiden
 Laaksoissa sun taivaan maiden
 Vielä nähdä saan.

Kolme Hemmetärtä.

Selma pieno, hymysuu,
 Lorutellen kätkeyssä,
 Näki, min näk' Kytheressä
 Runoniekka, mut ei muu;
 Näki loistees' ihannuuden
 Kanottaren kahden hän
 Käsien toistaan hellivän,
Hellyyden, Viattomuuden.

Kuin Kupido, leikiten
 Vielä sokernuolillansa,
 Hyväilevi siskojaansa,
 Kumppanina kyyhkyjen;
 Hymyten' hän ilahuttaa
 Tahtoo sulovieraitaan,
 Joilla, kehdoill' liehuissaan,
 Miel' on häntä harjaannuttaa.

Heille antaa kätösen:
 He koht', otsa otsaa vastaan,
 Seisautuvat liehunnastaan
 Punhe tuun ja itkien.

Taivasvalo huoneen täyttää;
Lapsi heitä kummastuu
Ja, kun suuta ei saa sun,
Heidän muotoisekseen näyttää.

Mikä henki heijahan
Koski sitte, sit' en tiedä.
Aika pienosen jo viedä
Ehti nuorten seurahan.
Tanssiin häntä kun nää kaksi
Sulotarta johtivat,
Nuorukaiset tunsivat
Sydämensä palavaksi.

Kuiskutus käy: katsokaa!
Punastuin, laill' aamukoiton,
Sadankin hän voittaa voiton;
Vaan ne — jälleen kadottaa.
Sikskuin luo sen kolmas hento
Hemmetär, sen maatessa,
Eräänä lens' iltana
Taivaasta kuin tähtilento.

Uness' Äly riemuisa
Kuiskas korvaan nuorikollen:
"Viatonna, hellän' ollen
Miellyttää voit muita sa.

Säilyttäakses mieltymystään
Ollos lysti, älykäs."
Selma! ohjett' ystäväs
Seuraat tarkkaan — liian tyystään!

Ainoa muisku.

Siis lähdet pois, mun rantaan tänne jättäin
Kuvana kulkuasi katsomaan.
Purista vielä oiettua kättäin;
Suo hymyäs viel' että nähdä saan.

On mennyt taivaan-autuas se aika,
Kun luokses hiivin hiljaa kammariin,
Ja silkkivaattes kahaus, kuin taika,
Mun vartovan jo saatti hurmoksiin.

Ja hoitamaisi kukkain tuoksu mulle
Suloista lausui, mitä, tiedä en:
Sikskuin mä pääsin vihdoon vastaan sulle,
Ja vaiti seisoin, sua katsellen.

Kaikk' on jo ohi — milloinkaan en kuulla
Saa, seisten takanas, kun neuloissas
Tai klaverillas laulat sulosuulla,
Enk' kosketella kaunokutrias.

Nyt muisku viimeinen ja ensimmäinen,
Kuin veljelles, se ainoo, mulle suo.

Poskellas juoksee kyynel kiiltäväinen:
Ah! anna suudella mun siitä tuo.

Sen anteeks antaa heimos kopeainen,
Kun sulta pyytää lempeni sen vaan.
Sua sitte hän, kuin lapsi kuuliainen,
Vaan itkee, muistaa, nää ei milloinkaan.

Muistatko mua joskus poissa siellä?
Tok' — unhot ja ole onnekas!

Ja mä? — Kyll' loppuu murhe. Siksi vielä
Mä siinä vaan voin olla autuas.

Vanha soturi.

Balladi.

Saimaassa saar' on, rantaan sen
Muu aivan harvoin kulkee,
Kuin kaijat järven myrskyisen,
Jok' aalloillaan sen sulkee.

Siell' eli vanhus rauhassaan
Pois tieltä tyhmäin, hurjain,
Joillenka hyve pilkka vaan
On, nauru kyynel kurjain.

Äänettä kulki huoaten
Hän paikkoj' autioita,
Miss' aalto kuohui pauhaten
Ja pieksi kallioita.

Tien kyynel oli uurtanut
Sen poskeen kuihtuneeseen;
Ja monta tuulta tuuhonut
Sen tukkaan harvenneeseen.

Käy murheitansa laulamaan
Nyt, Selmaseni hellä!

Vedestä silmäs kastukaan!
Hänt' itke sydämellä.

Nähtiinpä, lausui, aikanaan
Mä mieheks uljahammaks;
Sodassa Valkialan sain
Tään käteni ma rammaks.

Sain rintahani tähtösen;
Mink' kunnian se antaa?
Nyt sitä, sairass, nälkäinen
Saan harmaapäänä kantaa.

Tok' onneen' olin tyytynyt;
Mull' eli tytär vielä.
En kalliimpaa ois löytänyt
Maailman riemutiellä.

Hetkillä tuotti tuskien
Hän mulle lohdutusta:
Silmistään sulosydämen
Näin, tunsin huojennusta.

Mut ainoa hän turvan', oi,
Ei kauan ollut täällä!
Kukoistaa hänet taivas soi
Myrskyisen kummun päällä.

Ol' ilta: päivän laskemus
 Viel' loisti maata, merta,
 Ja tuulen kävi huokaus
 Vedellä viime kerta.
 Läks tyttön' yli ulapan
 Luo kummun kirkkotarhaan,
 Jonk' alle äiti vainajan
 Näk' ennen menneen varhaan.
 Laaksossa kulki kuolleitten,
 Murheisna oli mieli,
 Kun hellän suruvirtosen
 Alotti satakieli.
 Ristillä äitins' aatteissaan
 Hän seisoi; katkerinta
 Vuodatti kyynelt', aaltoomaan
 Huokaava kävi rinta.
 Silloinpa saapui vieras, niin
 Kaunoinen! neidon luoksi;
 Kukaksi kyynel muutettiin,
 Jok' kasvoill' immen juoksi.
 Hän alkoi käydä hämmillään:
 Tää hälle seuraajaksi,

Kädestä ottain, pyrkimään.
 Hän vaiti rantaan läksi.
 Hän vastas kaino, viaton,
 Kun kysyi seurustaja,
 Ett' isä vanha sairás on,
 Ja suojanansa maja.
 Tuo lause sydämeen tään soi.
 Hän silmänsä, jok' kastui
 Itkusta, vaiti maahan loi.
 Nyt purteen pari astui.
 Huoleisna katsoin purtta mä,
 Jok' eessä metsän kulki.
 Punehduin, että ystävä
 Hän miehen oli julki.
 Mä huusin: viettelijän nään!
 Tuskissa surutunnon;
 Mut riemust' itkein mieheks tään
 Näin kunnian ja kunnön.
 Alustalaistens' isä hän
 Ol' aatelinen, olla
 Ei huollut liepeenpitäjän
 Kuninkaan kartanolla.

Ei käynyt ollut vainoomaan

Otusta turvatonta,

Kätköstä majan etsi vaan

Hellästi onnetonta:

Kun häntä murhe viaton

Hellytti tyttäreni

Ja saatti luoksen', erakon,

Ovelle majaseni.

Kuin Patriarkin teltin luo

Tul' enkel' ennen kaukaa,

Niin armiaana tuli tuo

Suojaamaan mua raukkaa.

"Oi, jätä ranta rautainen,

Isäksi tule mulle!"

Ilolla työnsin tyttären'

Ma hiljaa uskotulle.

Illoisna, mies jo väsynyt,

Ehtoolla erämaassa

Näin usman jälkeen ruskon nyt

Valossa loistokkaassa.

Voi, pettäväistä loistoaan!

Voi riemukyyneleitä!

Kaikk' katosi ja mulle vaan

Toi murhekyyneleitä.

Meit' ennen häitä äänellään

Peljätti korppi musta.

En tiennyt, rinnass' äkkiään

Miks tunsin ahdistusta.

Todeksi kävi liioinkin

Kaikk'! Kurja tyttö parka!

Vavisten vihkihamehin

Hän seisoi, kauhust' arka.

Järvelle itkein katseli:

Ei näy siellä sulho.

Hän juoksi saaren ympäri:

Ei tullut sieltä sulho.

Pimeeksi pilvi kävi ja

Nyt Herran ilma nousi.

Me näimme — julmaa! lantoja

Kuink' aalto järvest' sousi.

"Voi, Herra!" — huusi tyttären' —

"On hattu päällä sannan.

Voi, Herra!" — huus hän vaaleten,

Kun ruumis juoks luo rannan.

Säikähtyneenä kuolleen

Luo lensi hän kuin nuoli:

Yljäkseen kohta tunsin sen —

Ja huokasi — ja kuoli.

Vuosista raskas, onneton,

Vaan murheitteni kanssa

Käyn kurja täällä, kuolo on

Nyt terve-tultuansa.

Pienoiset.

Kun, pappa, äsken mennä sain

Kiltisti huonehesen Herran,

Ma loistin valkoharsollain,

Kuin ruhtinatar, ensi kerran —

Sen harson joulupukki toi

Ja puskea se tahtoi vielä,

Mä säihkähdyin ja huusin: voi!

Vaan Vilhon sarvilla näin siellä.

Se harso, punaröijynein,

Kuink' kaunis! "Herra sua auta!"

Niin huusi mummo, "lapsosein,

Niin olet kaunis huntus kautta,

Kuin Magdalena, itkien

Jok' Kristuksen on ristin alla —

Ja vierivän näin kyynelen

Isolla mummon biblialla.

Ja pappa pikku nirkakaks

Mua kutsui, huiskas lapasella;

Ja Stella luulivierahaks

Nyt mun ja alkoi luskutella;

Ja pappa nosti rekehen

Mun mamman viereen; — läiskis! Polle
Samassa juoksun kiireisen
Pihasta alkoi aukiolle.

Janetta! älä vilku näin,
Vaan istu suoran'! äiti huusi.
Kun nousin suoraks pystypäin,
Hui! törmän all' on harso uusi,
Ja ilmassa se liehuili
Juur meidän valkokyyhkyn lailla.
Nyt luulin saavan' iäti
Ma huntuani olla vailla.

Mut yks kaks! tuli äkkiään
Niin sorja poika — ja hän loikki,
Käskyttä kunkaan, ketterään,
Kuin Wilhon kiekko, törmän poikki,
Ja nauhasta sen kiini sai,
Kuin mummon kissa siipeen kiiti
Päskystä, kun se huus: hui, hai!
Ja ympäri sen lenti, liiti.

Siin' ällistynnä istuu nyt
Kuvana kaks, tien keskell' aivan.
En hupsu hänt' ees kiittänyt,
Niin ujo olin, tähden vaivan,
Kun hattuns', orponani kuin,

Omaisna nostaa hän jo ehti.
"Sen sain", hän lausui hymysuin,
"Vaikk' kyllä lensi niinkuin lehti."

Kun kirkoss' sitte katselin
Ma harson reikää, mammalleni
Vahingost' tuosta kuiskasin —
Hän kuoriss' eess' on silmiäni.
Ja hartioilla tukka sen
Pitkällen riippui, niinkuin kappi,
Kuin kahvi ruskee, hiukkasen
Jos kermaa siihen kaadat, pappi.

Thossa maidon, mansikan
Karv' oli, povi aivan avoin,
Nutussa sini taivahan,
Kädessä hattu sievin tavoin.
En nähnyt sellaista' ikänäin. —
Kertoihan amman' enkeleistä!
Niin — joista ennen unta näin,
Häneksi muistan yhden heistä.

Mut kuules, pappi! — katsoissain
Punastuin yli silmiäni;
Ja loiskis! penkkiin rasiain
Putosi soker'-ryynineni.
Hän kuoriss' silmäs' sinne päin

Isoilla sulosilmillänsä.
En tiedä, jotakin mä näin
Ruskeissa silloin silmissänsä.

Se hyvää, hellää oli niin!
Hänt' oisin suonut halaella.
Miel' oli mennyt unelmiin,
Kun pappi päätti Aamenella.
Miss' sormikkaan' on? kysäsin.
Kädessähän on! vastas äiti.
Voi kuinka häntä häpesin,
Kun hän siit' astuin nyökkäs vaiti.

Kun akkunassa makasin
Kotona, kahdeksan hän kertaa
Ohitse käv' eestakaisin
Tervehtäin yhtä montä kertaa.
Nyt soi! vait! missä härsön' on?
Ah, pappi! riemuisempi ennen,
Kun läksin iltakirkkohon,
En ollut, kuin nyt sinne menen.

Viisut.

Samppanjaviina.

Juo! pian juomasi kiehuva
Haihtuvi: juo!
Suurta, suloista jos tahtonet, veli,
Nestehen silt' älä haihtua suo.
Kenpä sen kuohua vaan ihaeli,
Vettä, vain vettä sai tomppeli tuo.

Saas! sulohetki nyt liehuva
Päälläs' on: saas!
Tunne ja nauru, vaikk' kyllä on sievä,
Kestävi tuokion, haihtuvi taas.
Nauttios! kohta ne hetki on vievä. —
Pilvien pääll', ilo, on kotimaas'!

Pois pian riemu se riehuva
Rientävi, pois.
Viinoja maistaen nuori kyll' luuli,
Että hän riemua niist' aina jois,
Taikka sen tuova ois purpurahuuli. —
Ah, miten maassa se viipyä vois!

Nuorelle tytölle.

Kevähälläs, neitonen!

Seppelöitse päätä.

Tanssi; aik' on varhainen

Tanssista sun jäädä.

Huomenna jo sulous

Sulta kenties kulkee;

Nuoremp' ehkä kauneus

Päivän sulta sulkee.

Katso peiliss' itseäs,

Kun se kiittää sua:

Kerran suora ystäväs

Saa kyll' unhottua.

Nuorukaisen iunossaan

Liehuiss' saapuvillas,

Leiki neulospuillas vaan,

Soita klaverillas.

Mairesuuks tuo koht' ei näy,

Herrakses hän muuttun.

Lapsi itkee, kätkyt käy,

Mutta soitto puuttun.

Runokukkain poimintaan

Vielä käy niin kauvan.

Leiki lemмен kanssa vaan,

Niinkuin kanssa vauvan.

Kohta mielin murheisin

Naidun naisen lailla

Heräjät sä harmihin,

Seppelettäs vailla.

Ruusuilla on avion

Pistimiä varmaan.

Toki tuskallisemp' on

Olo neidon harmaan.

Riemuitse, kosk' kukkamaas'

Kukkii, elämällen.

Viisitoista vuottas taas

Et saa koskaan jälleen.

Nuorukaiselle.

Poika nuori, malja juo!

Tyttös puolestansa

Juovan riemuisna sun suo

Ystäväisi kanssa,

Jotka maljoin soittavat

Riemun sointoisuutta,

Innoissansa laulavat

Maan tään makeutta.

Sulla suo hän kernahan

Maljan kipenöivän,

Poskes purpuroitsevan,

Silmäs säkenöivän,

Suo ett' tuntees hienous

Karhuden poistaa,

Että sielus innostus

Kasvoissasi loistaa.

Juo! — ja elämäsi säät

Tunnet tyveniksi.

Katso lasihin! — ja näät

Maan tään Edeniksi.

Maljass' sulle puhtaus

Totuudenkin hohtaa.

Maljassasi rakkaus

Taivahansa kohtaa.

Juo! mut muista määräisyys. —

Syrach kirjassansa

Lausuu: "viina, ystävyys

Oiv' on vanhoillansa."

Ah, mink' ilotuntehen

Ukko mahtaa kantaa,

Vanhaa viinaa vanhoillen

Veikoilleen kun antaa.

Ainoa lasi.

Valssist' astu varpahin
 Tänne, nuorukainen!
 Laseiss' säihkyä Moselin
 Viina vaahtoovainen.
 Kupidonit nuoliaan
 Kastavat, kas, noissa!
 Riennä lasi ottamaan
 Tanssist' ollen poissa.

Malja juo sa äänehen
 Kaikkein kaunotarten,
 Vaikka juot sen vaieten
 Tyttöäsi varten.
 Katseestas hän nähdä voi
 Mieles ymmärrystä.
 Tanssi, viina, lempi! oi,
 Taivaist' yhdistystä!

Silmästä kun putoaa
 Viinaan helmi sulta,
 Sulle silloin leimuaa
 Sydämensä tulta.

Mit' on huvitukset nuo
 Nuorna nauttimasi
 Sielus' intoon, minkä tuo
 Ainoa se lasi?

Riemun hetkinen.

Pois suru haikea
 Huomenen luo.
 Nauttios kaikkea
 Hetki mit' tuo.
 Kukkaisiaan
 Saamahan riennä,
 Kohta se viennä
 Pois on ne — itse sä mult' olet maan!

Las' ota hohtava.
 Lauļa, kuink' on
 Rakkaus johtava
 Kaikk' ilohon.
 Päästävästäs
 Vaan Ihatarta
 Luotasi karta.
 Päästäppäs! häntä et nää ikäüäs.

Juo surutonna, kuin
 Nuorena joit.
 Juo viatonna, kuin
 Muinahan voit.

Into hyveen
 Kanss' ilon antaa.
 Seppeltä kantaa
 Viisaus, luona kun on rypäleen.

Riemuin kilistele
 Viel' lasias.
 Kättä puristele
 Viel' ihanas.
 Kohta kenties
 Saa et sit' tehdä,
 Neitoas nähä:
 Ystäväs tai sun vie viikatemies.

Hautahan mielläsi
 Nukkunet myös,
 Kosk' elontieilläsi
 Päätyvi työsi.
 Ilta kun on
 Nauttien mennyt,
 Yö jo ylennyt,
 Maatahan, noustahan taas ilohon.

Kevätlaulu.

Kevät tullut taas jo on
 Ruotsiin, riemuitkaamme!
 Henki sen sai hallinnon;
 Riemukyyntel taivohon
 Katsoo, tehden arvelon,
 Mitä syksyys saamme.

Kööri.

Kevät tullut taas jo on
 Ruotsiin, riemuitkaamme!
 Aika all' on tuomion;
 Herra kuuljelkaamme!
 Aitta kun on viljaton;
 Luotamme syys-satohon;
 Toukokuu kun vasta on,
 Medetön on maamme.

Kööri.

Aika all' on tuomion;
 Herra kuuljelkaamme!

Ylioppilaslaulu.

Yl'oppilas! sen arvoisna
 Jos juot kuin veli meille,
 Noh! oppineena, urhoisna
 Totuuden astu teille.
 Virka ja oppi — ne sulle, totuus!
 Pyhitämme me miellä ja kiellä.
 Tiemme jo työllemme on suloisuus,
 Onnen saamme me kunnian tiellä.

Kööri.

Virka ja oppi — ne sulle, totuus! j. n. e.

Studentti! se on ahkera,
 Mies ahkeruuteen luotiin.
 Se luonnon onpi eloa,
 Ja voimaa siihen suotiin.
 Maan matosesta sa tähtiin näät,
 Aikaans että he tietävät käyttää.
 Emmekö ihmiset siis älykkäät
 Aiallamme voi töitämme täyttää?

Laps' ahkeruuden oppi on,
 Kuin hyve: niiden kautta

Sa taivahisten arvohon
 Maast' itseäsi auta.
 Pappi jos aikanas tai joku muu:
 Lahjas vaan ylevämmäksi saata.
 Mut älä anna, kuin nukkuva puu,
 Järkes tai vapantesi maata.

Vaan viisauksin halajaa
 Kaunisteeks hempeyttä,
 Kuin kullall' ilma kaunistaa
 Pilveinsä synkeyttä.
 Tanssia joskus sun myös suo *Porthán*:
 Lyyran kanssa myös *Sokrates* hyöri.
 Mut lukiessasi unhota vaan
 Valssis, ettei se päässäsi pyöri.

Käy Mimerin sä lähteen luo
 Ain' oppijan os kanssa;
 Mut muiden heittää tansseiss' suo
 Ylpeesti hansikkansa.
 Arvosi sulla jos suuri jo on,
 Suurentaa sen voi kainous vielä.
 Kunniastaan jok' on vaatimaton,
 Hält' ei yksikähän sitä kiellä.

Sä älä keikarina käy,
 Tai kirjakoina loista;

Äläkä hempukaksi näy,
 Tok' kirjain pöly poista.
 Halpa on yötyrien urous;
 Puolustaa viatonta tok' koita.
 Näytä, ett' tomppelien kirous
 Milloinkaan tok' ei tietoa voita.

Savusta juosta juomarein
 Kaunottareill' on pakko.
 Ei ollut Bakkho tynnyrein
 Tuo Foibon veli, Bakkho.
 Juhlana juo lasi, juo parikin
 Riemuitakses, ei juomisen tähden.
 Juo, kuin jos neitosi häähamehin
 Seisois luonasi juontisi nähden.

Varjelt' koon kuva viaton
 Uneksitun tuon kultas
 Ujona työstä turmion.
 Tulista tunnetultas:
 Että kukoistava poskesi ois,
 Kun käyt siskojes seurahan arkaan,
 Huoleinen äitisi riemuista vois,
 Kun hän tutkinut on sua tarkkaan.

Nää säännöt meidän neuvoston
 Otatko seuratakses?

Niin juodaan! — Viel' yks ehto on,
 Ei turha kuullellakses!
 Vanno viholliseksi ainiaiseksi
 Aikaa, sielua sortava peli.
 Vannotko? — siis tule liittolaiseks!
 Maljas juomme nyt, terve, sa veli!

Siis maljas, maasi istutus,
 Valittu kansastasi,
 Sa seutusi jo kaunistus
 Käsissä hoitajasi!
 Kukkasi tuoksukuhon talohon,
 Jossa tutkitahan kävijältä:
 ”Tökkohan poikani täyttävä on,
 Mitä maa ja me toivomme hältä?”

Sun maljasi, jos vanhempaas
 Iloittaa kiitossana
 Sinusta, kun käyt luokseen taas
 Terveenä, viisahana.
 Maljasi vielä, isällesi niin
 Jos viet kunnialausehen moisen —
 Piirretyn ainoast' ei paperiin —
 Ett' tavoitasti nähdä hän voi sen.

Juokse, poronen.

Juokse, poronen,
 Yli tunturein!
 Teltill' armaisein
 Löydät, kuoppien,
 Paljon jäkälää
 Hangen peittämää.
 Päiv' on lyhyt vaan,
 Mutta pitkä tie.
 Laulaissain pois vie
 Meidät joutuiseaan!
 Tääll' ei rauhaa saa,
 Vaan sus' ahdistaa.
 Kotka tuoll' lens': sen
 Siivet, ah, mull' ois!
 Pilvi rientää pois:
 Sen pääll' istuen
 Mä jo näkisin
 Kullan kotihin!
 Sä, jonk' kahleiss' on
 Sielun' ainiaan —

Niinpä kiedotaan
Peura porohon —
Kosken voimin mun
Vedät luokses sun.

Sitte kun sun näin,
Monin mietinnöin
Pyörin, päivin öin.
Tok' yks mielessäin
Ain' on: kuinka vaan
Omaksein sun saan.

Piile mua taa
Kotinurkkies,
Koita porones
Metsään kiiruhtaa!
Tieltä poistumaan
Nurkat, männyt saan.

Juokse, poronen,
Yli tunturein!
Teltill' armaisein
Löydät, kuoppien,
Paljon jakälää
Hangen peittämää.

Pöytälaulu.

Kun pöydässä ystävän leikkiä saa
Täll' laskea, kun lasi hohtaa,
Niin juo, veli, unhota murheinen maa,
Useinpa et riemua kohtaa.
Kuin kukka, on riemu: nyt kukkivi hän,
Vaan huomenna kuihtuvi taasen.
Niin nauti, nyt tietäen sen elävän,
Kun tuoksukin viel' lemuaa sen.

Ken huo'aten surrut ei maan elämää?
Murheesi tok' kestistä poista.
Nyt vaan eläköön ilo; toivosi nää
Laseista nyt loistavan noista.
Maljaasi vain muista: jos täysi, pois juo;
Jos tyhjä, het' anna se täyttää.
Hyvyydelle ensiksi kunnia suo,
Saat sitte sen riemulle näyttää.

Emäntätä siis lasi kunnioittaa
Ensiksi: hän riemun on juuri,
Isäntätä sitte, ja kunnian saa
Maljakko sen mahtava, suuri.

Molemmille tääll' lasi, laulu nyt soi,
 Kauniisti he yhtehen luotiin.
 Ken myrttejä, hän rypäleitäkin loi,
 Iloksi ne kumpikin suotiin.

Isäntä hän olkohon vaan varallaan,
 Ett' uusia maljoja juodaan,
 Kun maljojen muutolle viel' yhä vaan
 Rank'-arvoa kestissä suodaan.
 Puhetta kun vielä nyt mietti vi hän,
 Jokaiselta, sulta ja multa
 Saa maljasen kaikkia hempeämmän
 Hiljaksehen nyt oma kulta.

Kanoni.

Isäntää ei tyhjät nää
 Pitomaljat kiitä;
 Veli kullat, täyttäkää
 Kanssani nyt niitä!

Pidoissa ei vieraita
 Täydet maljat kiitä;
 Veljet, tyhjäksi kaikkia
 Juokaa kanssan' niitä!